

La taca comarcal del PSC s'estén

HEGEMONIA · Els socialistes catalans sumen 13 comarques a les 23 que ja controlaven com a primera força fa quatre anys DUAL · CiU perd deu de les quinze demarcacions mentre que ERC no conserva les tres que tenia

ALBERT BALANZA

AVUI, 13.03.08

La clara victòria del PSC a Catalunya en les eleccions generals de diumenge, els millors resultats dels socialistes catalans des de la primera majoria absoluta assolida per Felipe González el 1982, ha transformat de tal manera el mapa català respecte del 2004 que de dos colors més o menys equilibrats i un tercer d'emergent s'ha passat a un de clarament hegemònic i un altre gairebé testimonial. Lògicament, és un reflex de l'avenç socialista, el manteniment de CiU i la davallada d'ERC. El millor per entendre aquest canvi és la comparació: PSC, CiU i ERC es repartien fa quatre anys 23, 15 i 3 comarques com a forces més votades i ara el PSC és majoritari a 36 d'aquestes demarcacions, mentre que CiU en té 5. L'anomenada Catalunya dual que va intentar trencar Esquerra ja no té forces republicanes majoritàries a cap comarca.

La Catalunya del PSC

La línia general d'aquest terrabastall territorial posa de manifest un augment generalitzat dels socialistes catalans a totes les comarques amb percentatges que sovintegen entre el 35% i 50% del vot i augments de fins a quinze punts percentuals. El PSC ja era primera força el 2004 a l'Alt Camp, Alt Empordà, Alt Penedès, Alta Ribagorça, Anoia, Bages, Baix Camp, Baix Ebre, Baix Empordà, Baix Llobregat, Baix Penedès,

Barcelonès, Garraf, Gironès, Maresme, Montsià, Ribera d'Ebre, Segrià, la Selva, Tarragonès, Vallès Occidental i Vallès Oriental, a més del Consell d'Aran. Però ara ha augmentat el seu poder sumant a les comarques en què és primera força l'Alt Urgell, el Berguedà, la Conca de Barberà, les Garrigues, la Garrotxa, la Noguera, els Pallars Jussà i Sobirà, el Pla d'Urgell, el Priorat, el Ripollès, la Segarra i la Terra Alta.

Tot i haver-hi una casuística diferent a cada comarca, ja que hi ha llocs on el PSC fins i tot era tercera força i ara és la primera -com a la Conca de Barberà, les Garrigues o la Segarra-, el més habitual és que el manteniment de CiU hagi intercanviat en els dos primers llocs socialistes i federació nacionalista. És el cas de l'Alt Urgell, el Berguedà, la Garrotxa, la Noguera i els dos Pallars, entre d'altres. On poden estar més satisfets els socialistes, en tot cas, és en llocs com les Terres de l'Ebre, on el Montsià, el Baix Ebre i la Ribera d'Ebre han estat protagonistes d'un vendaval socialista amb percentatges del 49%, el 50% i el 46%, més propis de territoris com el Baix Llobregat.

La Catalunya de CiU

En contra del que es podria pensar, tenint en compte la situació traumàtica actual d'ERC, qui més ha patit l'augment socialista a les comarques és CiU, que ha passat de controlar 15 comarques a tenir-ne només cinc. Els nacionalistes han aguantat els mateixos percentatges arreu i com a molt han baixat o han pujat un parell de punts; sense estridències. CiU manté ara la Cerdanya, Osona, el Pla de l'Estany, l'Urgell i el Solsonès. Com a comarques significatives que ha perdut, hi ha les Garrigues o la Segarra, on el PSC ha passat de tercera força a primera i CiU és segona, o el Pallars Jussà, on d'una situació igualada entre CiU i

PSC a favor dels primers s'ha passat a una distància de deu punts a favor dels segons.

La Catalunya d'ERC

La sagnia de suports l'ha patit Esquerra i, sobre el paper, diametralment a costa del PSC. Catorze punts menys al Baix Ebre, onze punts menys al Montsià, dotze menys a la Ribera d'Ebre, deu menys a la Selva... Però com a exemple més feridor hi ha la pèrdua de comarques on els republicans havien aconseguit trencar allò de la Catalunya dual i s'havien alçat fa quatre anys amb la victòria, com és el cas de la Conca de Barberà, el Pla de l'Estany i el Priorat. Aquells percentatges superiors al 30% s'han acabat. Fins i tot s'han acabat els suports entre el 20% i el 30% (el Berguedà, Gironès, la Noguera, l'Osona, els Pallars, el Priorat, l'Urgell...). El retorn a la normalitat anterior al 2004, quan Esquerra era tercera o quarta força a la majoria de comarques, també compta amb el dur exemple d'aquelles demarcacions on el PP ha passat els republicans: Anoia, Baix Camp, Segrià, Terra Alta, Vallès Oriental... La vida és dura.